

VN-đát nác tôi, dân tác tôi, bao giá thì thác tánh?

Bán thân mán,

Mát ngái bán cáa tôi ß Pháp váa đi Viát-Nam vá. Anh kß tôi nghe câu chuyßn khôi hài... đen trong xã hßi... đß, nghe buán cái nhß chuyßn... tßu (thßt) ! Bßy giß tôi lßi mán lßi cáa anh, kß lßi cho Bán nghe, đß Tßp Ký tußn này đßc vißt đßi thß vßn... truyßn cái ra nác mát!

Hôm đß, anh đßng bán đi đßo phß ß Hà-Nßi đß mua vài thß qußa lßu nißm. Xe thông tin đi khßp thß đß qußng cßu nß phim “Nguyßn-Ái-Qußc ß Hồng-Kßng” đßng chißu tßi các rßp. Tß mò, anh mußn bißt dân Hà-Hßi thß ßng thßc nghß thußt thß bßy nhß thß nßo? Anh bßo bßc tài xß tßc-xi chß anh đßn rßp hát sang trßng cáa thß đß Hà-Nßi là rßp Fansland. Xe đßng trßc rßp, anh mßi bißt là mình lßm lßn, vì rßp vßng nhß Chßa Bà Đßnh. Phim nói vß Hß-Chß Minh Nguyßn-Ái-Qußc mà ngßi i dân thß đß Hà-Nßi thß ß hay sao? Cßt hßng, anh vßi quay lui, tìm ngßi i tài xß tßc-xi thì thß y bßc ta đßng đßu bên kia đßng, mßm cái rßt hißn, bßc bßo anh “Tôi bißt thß nßo ông cßng quay vß. Cußn phim đß có gß mà xem? Hôm đßu tißn chß bán đßc 24 vé. Ngày hôm sau, chß bán đßc đßc nhßt 1 vé, nßn chß rßp đß phßi trß 1 vé này lßi và không chißu nßa.” Ngßc nhiên, anh hßi “Dân Hà-Nßi không thích xem phim nói vß lßnh tß cáa hß hay

sao?” Bác tài đáp “Còn phải hỏi! Nếu gặp phim hay, rồi đi đông, chen chân không được.” Tò mò, anh hỏi “Thì gặp chỗ nào để đi bao nhiêu người một suất?” Bác tài xòe tay thành hình “Nhưng 250 ghế thôi. Do đó, với số khách 24 người mà chỉ có, cũng đủ chỗ để rồi. Huống chi chỗ có 1 người.”

Trên đường đi, bác tài xòe tay nói chuyện nhàn nhàn. Nào là nhà làm phim phen này bị lỗi, vì đã bị ra mắt sớm nên được vào tay Tầu cũng sẽ không được. Nào là phim đã quay xong rồi hai tháng liên tục ở Quảng-Đông. Nào là tên phim ban đầu được đặt là “Thoát hiểm ở Hồng-Kông” cho có vẻ ly kỳ... xã hội đen để hấp dẫn khán giả. Nhưng khi vào Việt-Nam, mấy tay cán bộ địa phương bắt gặp Bác và còn hỏi đặt trong quán... chúng tôi đi Hà-Nội, nên cho đổi tên phim thành “Nguyễn-Ái-Quốc ở Hồng-Kông”. Không ngờ sáng kiến này lại trở thành... ác kiến, khi người dân Hà-Nội chỉ cần nghe được tên “Cáo già và dơi và dai. Buôn dân bán nước chết hai lần”, đã vội đóng cửa bỏ nhau tẩy chay cuốn phim. Báo chí chỉ rêu ruyền Fansland trên công, trên cửa quán cáo rêu ruyền cho cuốn phim, mà không có ma nào vào xem. Trong khi trên đó có mấy người hát, trên phim phen này đặt tên tuổi bác ra, số hát bị cấm. Không ngờ chỉ cần nghe tên thầy ma HCM, người dân Hà Thành đã chực chờ, sẵn sàng đi bắt bớ chửi mắng năm 1954 thì không được!

Đến đây, anh bắt chuyện với người Hà-Nội của bác tài xòe tay cười cười, nói “Ông biết không? Bây giờ mà có cuốn di sản năm 1954, dân Hà-Nội sẽ đổ nhau vãi cả... vãi đá ra mà lên tàu bay hay xuống tàu thủy ra nước ngoài. Dạo này tôi còn bé, chưa biết gì. Thì những sau 1975, có ông bác vào Nam, chỉ dạy nghề ở hàng trong Nam rồi “Cố khỉ! Sao bây giờ còn ở đây? Tôi từ ngoài vào đây sao không gặp một ai sót cả! Làm sao mà không chịu đi Mỹ nhỉ? Đi làm gì cho khổ một đời cha, ba đời con như chúng tôi đây? Các ông bà rõ thật là... đời đời khổ cả!”

Anh bắt đầu thía câu chuyện của bác tài xòe tay, nhưng không góp ý nào. Xuống xe, anh trao cho bác tài xòe tay một tờ giấy để anh viết trong hai túi quần. Gặp đôi hay gặp ba giá tiền phải trả. Bác tài xòe tay mỉm cười và còn nói “Tôi với ông chỉ cần đi chung nhau một lần này, nhưng tôi xin nói ngay là các ông ở bên Âu Mỹ, chỉ cần tiếp xúc được một lần thôi. Thoát khỏi làm dân Việt-Nam cũng sẽ cũng như được tái sinh một kiếp khác đấy! Chỉ cần làm việc phúc đức để con cháu được như.”

Câu chuyện đến đây là hết. Nhưng cái “hết” của nó còn vang mãi trong trí tôi. A ha! Bắt đầu và tôi đang ở Mỹ, vậy thì - theo lời bác tài xòe tay – Bắt đầu và tôi cũng đã được một lần rồi? Đi đâu này phải hỏi là Mỹ tôi đã. Nhưng hỏi chuyện đi xa và một bà cụ đã 84 tuổi, đôi tai điếc lác thì thật là khó khăn. Thôi vậy. Chỉ xem như Bắt đầu và tôi đã được một lần thôi.

Tác Giả; Tuy t-Lan - Song Chi
Thứ Tư; 07 Tháng 7 Năm 2010 05:49

Thân mến chào Bà n, h n th sau.
Tuy t-Lan

Trong khi đó, số tiền tài chính mà chính quyền địa phương là địa phương trên số ngân sách, che giấu, dè dặt và mồm dân, do vậy không bao giờ dám nhìn vào số thuế, vào ngân sách sai lầm, khuyến khích tài chính mình.

Viảt Nam, đã có mọt thải gian dài sau ngày 30.4.1975, mải cái xảu, cái tả hải cảa xã hải đảc đả thảa hảt cho hảu quả cảa chiản tranh và “tàn đả cảa chả đả Mả-Ngảy”. Sau đó, khi đản thải “mả cảa” thì bao nhiêu sả xáo trản, tha hóa vả mảt đảo đảc xã hải, sả thay đải và cả biản chảt cảa con ngải... lải đảc đả cho nản kinh tả thả trảng. Còn gản đây, ngải ta lải mải tìm đảc mảt lý do nảa đả đả thảa: sả khảng hoảng kinh tả toàn cảu – chính nó đã làm cho giá cả leo thang, nản thảt nghiảp tăng vảt, nó cũng là nguyên nhân cảa nhiảu tải ác do kả phảm tải bả khảng hoảng, trảm cảm...! Nhảng cái nguyên nhân chính, gảc rả cảa mải vản đả trong xã hải VN bao nhiêu năm qua thì không bao giả đảc phép nhảc đản!

Khải đảu tả sả chản lảa sai con đảng đi cho cả đảt nảc và dân tảc đã đản đản mải sai lảm khác: tả cải cách ruảng đảt, Nhân văn Giai phảm cho đản quyảt tâm lao vào con đảng thảng nhảt bảng mải giá kả cả máu cảa hàng triảu ngải dân và quá nhiảu tản thảt đản hàng bao nhiêu năm sau cũng chảa hải phảc nải; vảa kảt thúc chiản tranh thì nhảng sai lảm trong chính sách ngoải giao lải đản đản hai cuảc chiản tranh khác vải Trung Quảc và Cam pu chia tiảp tảc làm hao mòn tài lảc nhân lảc cảa đảt nảc; trong lĩnh vảc kinh tả xã hải cho đản cách đải xả vải phe bải trản và con cháu cảa hả cũng lải hàng loảt chính sách sai lảm, bảt công phi lý... đản đản nhảng cuảc ra đi cảa hàng triảu thuyản nhân VN bảt chảp cả sinh mảng đả tìm đản nhảng vùng đảt tảt đảp hản; mảt nản kinh tả theo mô hình bao cảp xã hải chả nghĩa suýt làm cả dân tảc lâm vào cả nhả chảt đải..., và nhảng sai lảm khác nảa, sai lảm sau luôn đảt giá hản sai lảm trảc! Tải sao?

Bải vì khi không dám hoảc không muản nhìn thảng vào sai lảm thì bài hảc sai lảm sả không bao giả đảc thuảc.Bải vì sả thảt vô cùng đản giản là chảa bao giả nhảng ngải lảnh đảo Đảng và Nhà Nảc CSVN đảt quyản lải cảa đảt nảc, cảa dân tảc lên trên quyản lải và sả tản vong cảa Đảng, cảa chả đả, thảm chí chả là quyản lải cảa mảt nhóm ngải.

Mảt trong hàng ngàn ví dả vả đảu này: cuảc chiản tranh kéo dài hản 20 năm giảa hai miản Nam Bảc đã kảt thúc đảc 35 năm (1975-2010) nhảng nhà nảc VN chảa bao giả nhìn lải lảch sả mảt cách công bảng, trung thảc, chảa bao giả có mảt hành đảng nào gải là hòa hảp hòa giải thảc lòng ngoải trả nhảng lải nói suông! Hãy nhìn vào cách ảng xả cảa phe thảng trản Bảc Mả đải vải phe đảu hàng Nam Mả sau khi cuảc nải chiản giảa hai miản Nam Bảc Hoa Kả kảt thúc vào tháng 4.1865; hay cách ảng xả cảa chính quyản Tây Đảc đải vải nhân dân Đông Đảc sau ngày bảc tảng Berlin sảp đả năm 1989 đả thảy lòng đau đản vì đảt nảc này, dân tảc này đã quá nhiảu bảt hảnh mà lải thêm tảm nhìn hảp hải cảa các thả hả lảnh đảo Đảng nên đã tảo thêm nhiảu biảch sau chiản tranh và cho đản tản bảy giả, sau 35 năm lòng dân vản đảy chia rả, rải rảc, tan tác. Hay cuảc chiản tranh biên giải vải Trung Quảc mả đảu hản 30 năm trảc (17.2.1979) mà cho đản nay nhà nảc VN vản cả tình né tránh, không muản nhảc đản. Không có lả kả niảm, diản văn, nhảng bài báo công khai trên mảng lải báo chí quảc doanh... nhả là nhảng cuảc chiản tranh vải Pháp vải Mả và tảt nhiên lải càng không có sả nhìn lải, tảng kảt, rút kinh nghiảm mảt cách thành thảt công khai rõ ràng trảc toàn dân... đảu mà hả chảa bao giả làm trong bảt cả cuảc chiản tranh nào. Không chả đa sả giải trả VN mà ngay cả phản lản ngải dân VN, do vảy chả đảc biảt mảt cách lả mả rảng đã có mảt cuảc chiản tranh nhả thả giảa hai

quốc gia cùng mọt ý thức h, mọt th “môi h rằng l nh” và hi n t i v n đang trong mọt m i quan h vô cùng phức t p này. Còn nguyên nhân th c s vì sao x y ra cu c chi n, t n th t sinh m ng gi a hai bên và nh ng h l y c a nó, k c vi c có liên quan đ n nh ng hi p đ nh ký k t v lãnh h i cũng nh đ ng biên gi i sau này gi a hai n c... ng i dân không h bi t, không đ c quy n bi t.

T t c m i sai l m c a ch đ , nh ng khu t t t c a l ch s đ u b b ng bít. May mà bây gi còn có internet và h th ng thông tin bên ngoài cho phép nh ng ai mu n tìm ki m mọt ph n s th t. Nh ng còn nh ng thág năm tr c đó khi lu ng thông tin bên ngoài h u nh không th vào đ c VN?

Vào nh ng th i đi m trong quá kh , s sai l m đ u quá l n cũng có th quy cho s mông muội, thi u hi u bi t, ho c o t ng v mọt lý t ng, mọt mô hình xây đ ng đ t n c. Nh ng cho đ n ngày hôm nay thì là chuy n khác. Làm th nào có s công b ng t t đ p trong mọt xã h i khi mà mọt đ ng c m quy n t ban cho mình quy n lãnh đ o đ t n c duy nh t, vô th i h n và không h ch u mọt c ch phân quy n, giám sát nào; khi mà t công an, quân đ i, lu t pháp cho t i báo chí ch là đ b o v đ ng, b o v ch đ ch không h b o v nhân dân; khi mà nh ng ng i lãnh đ o không h do dân b u ra và ng i dân thì không có b t c quy n h n gì t vi c t do b u c , t do ngôn lu n, t do bi u tình ôn hòa v.v... và nhi u quy n khác n a.

Chính mọt th ch chính tr xã h i nh v y đã t o đi u ki n cho nh ng s b t công phi lý, nh ng cái x u và không bình th ng đ c phép t n t i và ngày càng tr thành bình th ng; còn cái đ p, cái thi n, s công b ng, dân ch , t do, nhân ái đã tr thành c a hi m ho c b t bình th ng ho c không th t n t i.

T lâu r i nh ng ng i lãnh đ o đ t n c t trên xu ng d i đã t cho phép mình né tránh s th t, ch nhìn th y nh ng gì h mu n th y và h t s c coi th ng nhân dân. Vì coi th ng nhân dân, coi đ t n c này ch là c a riêng h – c a giai c p c m quy n, nên h t cho phép mình thông qua m i quy t đ nh t nh cho đ n l n, trong đó có nh ng quy t đ nh vô cùng h tr ng liên can đ n v n m nh đ t n c nh nh ng cu c đàm phán th ng l ng v i Trung Qu c v lãnh th lãnh h i; hay nh ng quy t đ nh có liên quan đ n môi tr ng, sinh thái, s c kh e, quy n l i c a hàng ch c tri u ng i dân th h hôm nay và hàng bao nhiêu th h sau, k c v n đ an ninh c a T Qu c nh vi c ký quy t đ nh cho phép Trung Qu c khai thác qu ng bô-xít Tây Nguyên, cho n c ngoài thuê r ng đ u ngu n, nh ng đ án kinh t xa x v i nh ng s ti n kh ng l ph i đi vay v.v... Nhân dân không có quy n đ c bi t, đ c bàn b c, đ c có ý ki n. B i vì đ t n c này không thu c v nhân dân.

Và ng c l i, chính vì bi t r ng có lên ti ng tr c mọt đi u gì đó cũng là vô ích nên lâu đ n,

ng i dân tr nên th ngay v i chính sinh m nh c a dân t c mình, đ t n c mình. M i b c xúc r i cũng ch ng thay đ i đ c gì, t t h n h t là s ng cho b n thân, cho gia đình mình – s đồng nghĩ th và h đã s ng nh th . H tr nên ngày càng vô c m v i m i cái b t công phi lý, m i cái x u cái ác trong xã h i.

Có th nói nh ng căn b nh n ng nh t c a xã h i VN bây gi là s vô c m, s nghi k , m t lòng tin – ng i dân m t lòng tin vào Đ ng, vào nh ng k c m quy n, vào lu t pháp, vào l n nhau; và m t tình tr ng không có chu n m c, không có ranh gi i – t m gi i là căn b nh “vô chính ph ” tràn lan trong xã h i.

Có ai đó đã nói r ng ch nghĩa phát xít và ch nghĩa c ng s n đ u là nh ng th m h a cho nhân lo i, nh ng chú nghĩa phát xít thì b o phát b o tàn, còn ch nghĩa c ng s n kéo dài h n nên cái h i mà nó gây ra cho t ng qu c gia t ng dân t c là n ng n h n, to l n h n.

Có th th y, đ n bây gi thì ít nh t trên th gi i đã có hai “mô hình” ch nghĩa c ng s n: ch nghĩa c ng s n ki u cũ c a Liên bang Xô Vi t và các n c Đông Âu cũ ho c ngay c Cuba, B c Hàn bây gi và “ch nghĩa c ng s n bi n th hay có th g i là ng y c ng s n” nh Trung Qu c và VN - th c t ch là nh ng qu c gia theo ch đ đ c đ ng, đ c tài còn toàn b h th ng lý thuy t Mác xít Lêninnít, lý thuy t v CNCS, CNXH thì đã b chính nh ng th h lãnh đ o c các n c này v t b ch còn tr ng ra cái v nh nh ng t m bình phong m c ru ng mà thôi. N u nh “ch nghĩa c ng s n ki u cũ” làm cho n n kinh t qu c gia c a Liên bang Xô Vi t và các n c Đông Âu cũ ho c ngay c Cuba, B c Hàn bây gi b ki t qu , không phát tri n n i, đ i s ng nhân dân b b n cùng hóa, vô s n hóa cùng v i s c c đoan, hà kh c v chính tr và t t ng, đ n hình là nh ng cu c thanh tr ng, đ u t , b t b di n ra hàng lo t khi n cho gi c m ng v “thiên đ ng xã h i ch nghĩa u vi t h n ch đ t b n hàng nghìn l n” nh l p lu n c a các nhà lãnh đ o các n c này đã nhanh chóng tan thành bong bóng xà phòng trong nh n th c c a ng i dân; hay s c c đoan, ngu xu n và tàn ác c a m t ch đ c ng s n ki u chính quy n Pôn P t-lêng Xary c a Campuchia khi n cho th gi i kinh h i và giúp cho ng i dân th c t nh nhanh h n. Trong khi đó, cái nguy hi m nh ng qu c gia theo ch đ c ng s n bi n th nh Trung Qu c hay Vi t Nam là nó t o nên m t s thay đ i b m t v kinh t giúp cho các đ ng c ng s n nh ng n c này v n còn có lý do đ mà bào ch a v i nhân dân, và nó khi n cho ng i dân ch bi t lao vào cu c làm giàu b ng m i giá mà quên đi bao nhiêu mâu thu n, b t công khác trong xã h i.

Đ ng c ng s n nh ng n c này vì v y ti p t c kéo dài s t n t i c a h , quá trình thay đ i ch di n ra ch m ch p, n a v i, nh gi t và ch khi th t c n thi t, th c ch t là kéo dài ngày h p h i c a ch đ trong khi s tàn phá ti p t c di n ra hàng ngày và di h a đ l i càng l n. Gi ng nh m t căn b nh ung th n u phát hi n s m, d ng c m c t b t t c ph n th t b h ho i thì

có cái may sống sót và cái u đấm c nhúng phẩn thân thỉ còn lại, ngườ c l i n u né tránh căn bệnh, chĩ dùng thuốc gi m đau đĩ cho qua tĩ m thĩ i thì đĩ n mọt lúc nào đĩ, cĩ cĩ thĩ chĩ còn là mọt đĩ ng thĩ i ruĩ ng!

Không kĩ đĩ n sĩ đồng ngườ i dân vì thiĩ u thông tin, vì chĩ đĩ cĩ giáo dũ c tuyên truyĩ n theo kiĩ u mọt chiĩ u suĩ t bao nhiêu năm nĩn vĩn còn nghe theo nhĩ ng gĩ Đĩ ng, Nhà Nũ c và báo chí quĩ c doanh nĩi, ngay cĩ trong hàng ngũ nhĩ ng ngườ i lên tiĩ ng đĩ u tranh đĩi tĩ do dân chĩ, vĩn cĩ nhĩ ng ngườ i lĩp luĩ n rĩ ng chĩ chĩ ng lĩ i nhĩ ng đĩ ng viên thoái hóa, tham nhũng, tĩ i tĩ, đĩ chĩ ch đĩ ng chĩ không chĩ ng lĩ i chĩ đĩ, không chĩ ng lĩ i tĩ tĩ ng cĩ a chĩ nghĩa cĩ ng sĩ n, mĩ hình XHCN. Vĩng, lý thuyĩ t cĩ a chĩ nghĩa cĩ ng sĩ n rĩ t hay, mĩ hình Nhà Nũ c XHCN rĩ t đĩ p (không đĩ p sao cĩ thĩ lĩi cuĩ n hĩ n nĩ a thĩ giĩ i lao theo trong bao nhiêu năm?). Nhĩ ng không phĩ i là mĩ hình mọt nũ c XHCN đĩ cĩ lĩnh đĩ o bĩ i duy nhĩ t mọt Đĩ ng Cĩ ng sĩ n đĩ c tài toàn trĩ dù theo kiĩ u mọt hay hai kĩ trên, đĩ đĩ c chĩ ng minh bĩ ng sĩ sĩ p đĩ cĩ a hàng loĩ t quĩ c gia trên thĩ giĩ i, và trong nhĩ ng quĩ c gia còn lĩ i thì ngườ i dân vĩn chĩ a thĩ t sĩ đĩ c sĩ ng tĩ do, dân chĩ, hĩ nh phĩc; vĩ lĩ i, nĩ u chĩ chĩ ng nhĩ ng cá nhĩn tham nhũng tĩ i tĩ mà không nĩi đĩ n cĩ thĩ chĩ chính trĩ là chĩ mĩ i nĩi đĩ n cái gĩ c mà không nĩi đĩ n cái ngĩ n.

Mọt trong nhĩ ng lá bài chĩ chĩ t mà nhĩ ng nhĩ lĩnh đĩ o cĩ hai quĩ c gia theo chĩ nghĩa ngĩ y cĩ ng sĩ n Trung Quĩ c và Viĩ t Nam hay đĩ a ra đĩ xoa đĩ u nhĩn dân cĩ a hĩ là tĩ c đĩ phát triĩ n nhanh vĩ kinh tĩ và sĩ thay đĩ i trên bĩ mọt cĩ a xĩ hĩ i. Nhĩ ng phát triĩ n kinh tĩ chĩ mĩ i là mọt phĩ n trong viĩ c chĩ ng tĩ xĩ hĩ i đĩ đang đĩ lên theo chiĩ u hĩĩ ng tích cĩ c, còn bao nhiêu vĩn đĩ khác: khoĩ ng cách giàu-nghĩeo và sĩ bĩ t công quá lĩn trong xĩ hĩ i, vĩn nĩn tham nhũng và sĩ hĩnh thành nhĩ ng nhĩm “siĩu lĩ i ích” trong bĩ máy chính quyĩ n cĩ khĩ nĩng lũng đĩ n kinh tĩ và thĩu tóm mĩ i quyĩ n lĩ i vào tay mình; bên cĩ nh đĩ là tài nguyĩn cĩ a đĩ t nũ c bĩ khai thĩc đĩ n cĩ n kiĩ t, thiĩn nhiĩn bĩ tàn phĩ không thĩĩ ng tiĩ c, mĩi trĩĩ ng sĩ ng bĩ ô nhiĩ m nĩ ng nĩ, chĩ t lĩĩ ng cuĩ c sĩ ng cĩ a đĩ sĩ ngườ i dân chĩ a đĩ c cĩ i thiĩ n tĩ n gĩ c và chĩ đĩ an sinh xĩ hĩ i chĩ a đĩ c quan tâm đĩ n; chĩ a kĩ sĩ xuĩ ng cĩ p tha hóa vĩ đĩ o đĩ c xĩ hĩ i, mĩ i giá trĩ đĩ u bĩ lĩ ch chuĩ n, và nhiĩ u vĩn đĩ khác... Nhĩ thĩ là mọt xĩ hĩ i đang phát triĩ n mọt cách phi nhĩn tĩnh và lĩ ch lĩ c, chĩ ch hĩĩ ng so vĩ i con đĩĩ ng phĩ i đĩ là xĩ hĩ i phĩ i ngày mọt vĩn minh, con ngườ i ngày mọt tĩ do, tĩ chĩ, đĩ cĩ coi trĩ ng và hĩ nh phĩc hĩ n!

Mọt lĩp luĩ n khác mà nhĩ ng ngườ i cĩ m quyĩ n cĩ a Nhà Nũ c VN cũĩg thĩĩ ng xuyĩn đĩ a ra đĩ là sĩ n đĩ nh vĩ chính trĩ và mĩ i sĩ thay đĩ i, đĩ đĩ ng... sĩ đĩ n đĩ n sĩ mọt n đĩ nh, hĩ n loĩ n, lý do là bĩ i vì trĩnh đĩ dân trí Viĩ t Nam còn thĩ p nĩn mĩ hình đĩ c đĩ ng vĩ i sĩ lĩnh đĩ o cĩ a Đĩ ng CSVN nhĩ lĩu nay là đĩng đĩ n, tĩ i u. Nhĩ ng ngườ i cĩ m quyĩ n đĩ lĩ a mĩ nhĩn dân cĩ a hĩ vĩ i khĩi niĩ m vĩ sĩ n đĩ nh. Viĩ t Nam quĩ thĩ t là “ĩn đĩ nh” vĩ chính trĩ – bĩ i vì mĩ i sĩ lên tiĩ ng, mĩ i hành đĩ ng đĩ i khĩng cĩ a tĩ ng cá nhĩn thĩi đĩ u đĩ đĩ c đĩ p tĩ t ngay tĩ trong trĩ ng nũ c. Nhĩ ng nĩn đĩ nh vĩ chính trĩ hoàn toàn không cĩ nghĩa là nĩn đĩ nh vĩ xĩ hĩ i, vĩ kinh tĩ. Bên đĩĩ i sĩ n đĩ nh vĩ chính trĩ, xĩ hĩ i VN và ngay cĩ mọt cĩĩ ng quĩ c kinh tĩ nhĩ Trung Quĩ c, đang chĩ t chĩ a trong lòng nó nhĩ ng mĩu thũĩ n vĩ cĩng to lĩn do cĩ chĩ chính trĩ bĩ t

công gây nên, có khả năng bào mòn, hủy hoại, tàn phá xã hội như đã nói ở trên.

Ba mươi lăm năm sau khi chiến tranh kết thúc, 24 năm sau ngày bắt đầu “mở cửa” chuyển mình theo nền kinh tế thị trường, đất nước vẫn đang bị tàn phá hàng ngày bởi nạn tham nhũng, dâm trá, bất công phi lý, cái xấu tồn tại khắp nơi... và người dân vẫn chưa hề được hưởng quyên làm cho thất số trên đất nước mình.

Nếu như tin rằng nơi con người đâu có sự phân khác nhau thì mọi quốc gia, mọi dân tộc cũng có sự phân riêng. Và nếu tính cách của mọi con người làm nên sự phân của họ thì điều đó cũng đúng với một dân tộc. Sự phân của Việt Nam là một sự phân nhiều bị kích, nhiều chưa xót ngấm ngùi, nhưng ngoài những lý do khách quan của vị trí địa lý, của thời cuộc lịch sử chi phối đến một quốc gia nhỏ bé thì chính tính cách của con người Việt Nam đã lý giải cho sự phân này. Hãy nhìn lại sự phân Việt Nam và tính cách Việt Nam – đây tạm thời chỉ nói đến giai đoạn từ khi có Đảng CSVN.

Những kẻ lãnh đạo đất nước, đó là sự ngu muội, chểnh quan, duy lý, ích kỷ, tham lam, đê hèn. Khi phải chọn lựa con đường cho đất nước và dân tộc, họ luôn luôn có những chọn lựa hoặc sai lầm hoặc nửa vời. Còn nhân dân, phải đau xót mà nói rằng chính sự bất công, vô cảm và thói chia rẽ, thiêu đoàn kết của nhân dân nói chung đã lý giải cho sự phân này.

Trong tính cách con người Việt Nam nhìn chung dường như không có tham vọng cũng có các sự đoàn kết mà chính những thiếu sót này mới tạo nên những đất bại, những sự thay đổi mạnh mẽ sự phân của một dân tộc.

Dù sao đi nữa, những gì đã xảy ra trong lịch sử thì cũng đã xảy ra.

Nhìn lại quá khứ, học bài học của quá khứ là vô cùng cần thiết. Những quan trọng hơn nữa là việc của ngày hôm nay. Những người cầm quyền đất nước này ngày hôm nay và sắp tới sẽ chọn lựa con đường đi của đất nước như thế nào để VN có thể thoát ra khỏi sự phân đầy bị kích của mình? Và dường như nhân dân VN sẽ làm gì để thay đổi và những mặt của đất nước?

Vì những người đang nắm quyền đất nước, hãy đừng so sánh Việt Nam với Trung Quốc để tiếp tục tiếp nguy hiểm làm biến sao mô hình con đường đi của nước này. Cái khác biệt lớn nhất giữa hai nước đó là nếu ĐCSQT có tiếp tục lãnh đạo Trung Quốc thêm vài thập niên nữa, Trung Quốc vẫn chọn ngấm tay vào tay nước nào mà người cai trị, gần như chỉ chọn sự phát triển trở thành một

quốc gia phát xít mới và tham vọng khống chế toàn cầu, thề m chí d n nhân l i vào m t th chi n th ba. Còn ĐCSVN n u ti p t c n m chính quy n thì đ c l p và s toàn v n lãnh th s luôn luôn là ng n ch mành treo tr c gió bão t ph ng B c.

N u không có b t c m t s c ép nào t s th c t nh c a nhân dân, ch c ch n r ng nh ng ng i c m quy n đ t n c này không mu n thay đ i b i vì ch có m t c ch chính tr đ c tài toàn tr nh lâu nay m i cho phép h đ c h ng m i quy n l i trong cu c s ng mà không b phán xét gì. Trong nhân dân, ngoài nh ng k có ch c có quy n, có th có m t thi u s giàu có thu c t ng l p trên cũng không mu n thay đ i vì xã h i càng nhá nhem h n l n, lu t pháp càng nhi u k h , chính quy n càng th i nát thì h càng đ ki m ti n. Nh ng hãy nhìn vào s đông nhân dân đang s ng nh th nào, hãy nhìn vào đ i u ki n và môi tr ng s ng chung c a c xã h i, hãy nhìn và so sánh v i các n c đ r i đau và nh c.

VN – đ t n c tôi, dân t c tôi! Ch riêng trong th k XX, bao nhiêu tri u ng i VN đã ngã xu ng trong nh ng cu c chi n tranh liên ti p v i Pháp, M , Campuchia, Trung Qu c; bao nhiêu tri u ng i VN đã ch t trong nh ng ng c tù khác nhau c a c hai mi n Nam B c trong và sau chi n tranh; hàng trăm ngàn ng i b xác trên bi n khi tìm đ ng ra đi và hàng tri u ng i khác v n đang s ng ki p tha h ng trên nh ng qu c gia khác nhau, ch a k con s đang gia tăng m i năm hàng trăm ngàn ng i khác n a v n đang đi làm thuê, làm Osin, và c bán thân nuôi mi ng trên x ng i... N i đau đó có th nào quên?

VN hi n nay đang đ ng v trí nào trên b n đ th gi i v s giàu có, văn minh, t do dân ch , công b ng trong xã h i? N i nh c đó có th nào quên?

Cu c s ng không đ ng l i, th gi i xung quanh không đ ng l i. Vi t Nam càng thay đ i ch m ngày nào thì m i ng i chúng ta s càng có t i v i đ t n c, ông bà t tiên, v i dân t c và v i c chính b n thân m i ng i ngày đó.

S thay đ i đó s đ n khi nh ng ng i c m quy n đ t n c hi n nay (và t ng lai) bi t s s th t, s s phán xét c a l ch s và s nhân dân. Nh ng quan tr ng h n, s thay đ i đó s đ n khi m i ng i VN bi t đ c quy n h n và s c m nh c a mình, bi t nh c nhấ chua xót khi nhìn vào các qu c gia khác và có tham v ng đ đ t n c, dân t c mình ph i đ c giàu có, đ c l p, con ng i ph i đ c s ng trong t do, dân ch , h nh phúc th t s .

Khi nhân dân M ch n Barack Obama, h đã ch n s thay đ i – Change, t khát v ng mu n thay đ i c a t t c m i ng i.

V i nhân dân VN, s thay đ i còn c n kíp h n g p nhi u l n b i vì đ t n c này, dân t c này đã s ng trong s thua thi t, l c h u v m i m t quá lâu và quá l n so v i r t nhi u dân t c khác. Và khi g ng tìm c a n c l ng gi ng ph ng B c đang t t si t ch t b ng c s c m nh v quân s và “quy n l c m m” v chính tr , kinh t , văn hóa...

Chị Có Mệt Ngủ Không !

Tên Giọng: Tuyet-Lan - Song Chi

Thời gian: 07 Tháng 7 Năm 2010 05:49

VN-đất nưc tôi, dân tíc tôi, bao giờ thì thíc tíc nh?

Song Chi